

deraf, at en Minister eller en Regjering ikke finder sig foranlediget til at have eller ikke ønske en Konference med et Udvalg, at slutte, at Regjeringen ikke vil give Møde eller tage Del i den Forhandling, der finder Sted i Thinget, efter at Udvalgets Betænkning er afgiven. Dette forekommer mig at være en noget dristig Slutning.

Ordføreren (Goltstein): Den ærede Conseilspræsident fremsatte nu en Samling af forskellige Paaastande, om hvis Urigtighed jeg ganske vist ikke har Haab om at kunne overbevise ham, i det Mindste ikke for Alles Bedkommende, men som jeg dog ikke anser det for rigtigt at lade staa hen uimodsagte. Jeg tror, at den første Bemærkning af den ærede Conseilspræsident berøver noget paa en Misforstaaelse af, hvad jeg har sagt; den ærede Ministers Bemærkning om, at foreløbige Love ikke behøve at forelægges til Behandling, gif noget ud fra en Misforstaaelse af, hvad jeg har sagt. Jeg forstaaer nemlig den ærede Ministers Bemærkning saaledes, at de ikke behøve at forelægges til særskilt Behandling. Det er ganske rigtigt, at vor tidligere Praxis har mange Exempler paa, ja, at endog de fleste foreløbige Love ere forelagte sammen med et andet Lovforslag, og at der er taget Beslutning om dem sammen med et andet Lovforslag; men jeg har heller ikke sagt noget Saadant som det, den ærede Minister troede. Den ærede Minister har dernæst sagt, at jeg har paa-staaet, at, naar en foreløbig Lov ikke var udtrykkelig stadfæstet, saa var den bortfalden; men dette er fuldstændig urigtigt. Jeg har sagt, at naar en foreløbig Lovs Ikte-Stadfæstelse er givet, er den bortfalden, og jeg nævnte udtrykkelig det Exempel: hvad enten det er givet gjennem en direkte Afstemning over Loven eller gjennem en Beslutning over Loven, det er fuldstændig ligegyldigt, i begge Tilfælde er Loven bortfalden. Dette er i ethvert Tilfælde Noget, som jeg meget bestemt maa have, hvilke Meninger der end maatte blive gjorte gjældende herom fra anden Side, og det er en Ting, som er saa vel og godt antaget, at der ikke kan reises Tvivl derom, og som ligefrem følger af den foreløbige Lovs Natur. — Den ærede Conseilspræsident gjorde nu et nyt Forsøg paa at forsvare, at han ikke havde forelagt en midlertidig Lov for Folkethinget. Jeg tror, at det er heldigt, at det kommer frem, at den ærede Conseilspræsident mere og mere føler Nødvendigheden af at maatte forsvare dette Skridt, men jeg tror virkelig ikke, at det er lykkedes den ærede Conseilspræsident at forsvare det ved, hvad han indtil dette Øieblik har sagt. Den ærede Minister har sagt, at Regjeringen nødvendigvis maatte forstaa Afstemningen saaledes, som om Folkethinget ikke mere vilde forhandle med Regjeringen. Jeg siger, at den ærede Regjering ikke havde Lov til at forstaa Afstemningen saaledes; men dersom Regjeringen forstod den saaledes, saa var den i

ethvert Tilfælde ikke berettiget til at staa sig til No ved denne Fortaaelse. Det var den ærede Regjeringens strengt konstitutionelle Pligt at forsøge, om den ikke deri skulde have gjort sig skyldig i en Misforstaaelse. Dette har den ærede Conseilspræsident ogsaa følt; thi bagefter siger han, at han gjorde Thinget den Tre at antage, at, fordi vi ikke vilde forhandle med Regjeringen om denne Lov, vilde Thinget heller ikke forhandle med den om en anden Lov, der var absolut nødvendig. Jeg siger, at en saadan Undskyldning efter min Mening er fuldstændig tilstrækkelig til at vise, at den ærede Conseilspræsident ikke er i Stand til at forsvare, at han ikke forelagde den midlertidige Finanslov, og, efter hvad der yderligere er fremkommet fra Ministeriets Side, maa jeg anse det for godt gjort, at det er uden nogensomhelst tilstrækkelig Grund, at en midlertidig Finanslov ikke er forelagt, og dermed falder ogsaa hele Taler om Nødvendigheden af den provisoriske Finanslov bort. Der er ikke i det, den ærede Conseilspræsident har sagt, præteret Spor af Bevis for, at han havde nogen Ret til at se en almindelig Forhandlingsnegtelse i, hvad der den Dag skete, og der er endnu mindre præteret Nogetsomhelst til Forsvar for, at Ministeren af en saadan Antagelse har ladet sig lede til at undlade at gjøre Skridt, som det var hans strengt grundlovmæssige Pligt at gjøre. — Naar den ærede Minister havde saa stor Glæde af at kunne berigtige en Bemærkning af mig om, at han ikke var indtegnet som Taler, saa vil jeg dertil sige, at, dersom Ministeriet ikke har andre Glæder end af denne Størelse, saa ere de Ministeriet vel undte, men jeg tror ikke, at saadanne Glæder i Længden ville være til stor Trøst for Ministeriet; dem kan et Ministerium ikke gaa paa. — Hvilken Grund Ministeriet har havt til ved sin hele Holdning den Dag at gjøre det vanskeligt for Thinget at holde Møde, skal jeg selsølgelig ikke gaa ind paa; den ærede Minister har erklæret, at det var umuligt, og dermed staaer det fast, det er klart; lige overfor en Erklæring er der ingen Diskussion. Den ærede Minister siger imidlertid, at den dybere og egentlige Grund til Uenigheden mellem ham og Udvalget er den, at den foreløbige Lov efter Ministerens Formening staaer i Forbindelse med Finanslovens Ikte-Bedtagelse, og dette kan man se nærmere af Forestillingen, hvis man vil. Nu skal jeg indrømme den ærede Minister, at jeg strax har set, at der i Forestillingen er en Antydning af Katastrofen, — som jeg vil kalde det — den 31te Marts, det er en meget svag Antydning, men den er tilstrækkelig til, at jeg som mit Bedkommende, og de, der vidste, hvorledes Forholdet laa, kunne forstaa den. Særligt vil jeg sige, at naar den ærede Minister vilde offentliggjøre den Slags Ting, der indeholde et saa stærkt Angreb, havde det vistnok været rigtigt ikke